

Věnování a poznámka překladaatele s rodinnou anamnézou

Od vydání původního vydání v České republice už opět uběhlo hezkých pár let. Píše se rok 2025 a vše, co otec v této knize tvrdil kdysi dávno, se vrátilo znovu a vlastně skoro v původním duchu. Máme tu obdobný výzkum, vznikají různé asociace¹ a vlastně už nikdo nepochybuje, že LSD má s jistou mírou výhrad opravdu i léčebné, a nejen suicidální účinky.

Určitě stojí za zhlédnutí i studie Rosse Crockforda², který věnoval celé otcově historii notný kus své profesní žurnalistické praxe. Stejně tak stojí za to vidět velmi úspěšný dokumentární film *LSD made in ČSSR*.³

Tato kniha v upraveném vydání nepřináší jen pohled na odbornou problematiku léčebného využití psychedelického zážitku, ale je i svým způsobem historickou reminiscencí kopírování historie od až nezřízeného obdivu po totální ztracení s návratem ke kořenům. Ostatně tak to je s dějinami lidského pokroku skoro vždycky.

Jen mne mrzí, že se táta této obrody už nedožil, protože na sklonku svého života velmi těžce nesl, že jeho vědecké závěry byly totálně zpochybňovány – nejen tehdejšími „kapacitami“,

---

¹ <https://www.beyondpsychedelics.cz>

² Ross Crockford · Lessons from the Sadská Hospital · SlidesLive.

³ LSD made in ČSSR – iVysílání | Česká televize ([ceskatelevize.cz](https://www.ceskatelevize.cz)).

ale především politickou mocí. Je ale poctivé přiznat, že v této problematice politika s notným zpožděním kopírovala tehdejší odborný svět, což dalo otci možnost za železnou oponou shromáždit vpravdě unikátní soubor zkušeností s tímto typem léčby.

S odstupem času získává toto tvrzení na zcela novém rozměru.

Táta nikdy nebyl obyčejný, nikdy se nevešel do běžných škatulek. Když na něj vzpomínám, tak právě přes celou řadu historik, pravda, spíš našich sporů, podstatných i nepodstatných. Velmi dobře to vystihuje historie překladu knihy sester Ostranderových *Superlearning pro 21. století*. Tato kniha je ve své podstatě zoufalou směsicí různorodých poznatků, nevědomostí i literárních manipulací. Nebylo snad věty, o kterou jsme se nepohádali: otec jako psychiatr se značnou zkušeností i v oblasti léčby negativních dopadů pedagogiky, já jako zanícený uživatel digitálních technologií ve vzdělávání, které pro něj byly naprosto nepředstavitelným zlem. Přesto jsme se v jedné věci nad touto knihou shodli, oba jsme se totiž styděli ji jako překladatelé podepsat. Na mysl nám sice přišel pseudonym Magdaléna Komenská, ale nakonec jsme od něj ve víře v dobré vztahy k nakladateli ustoupili. Z tohoto ohledu jsou pro mne některé tátovy formulace o softwaru a programování každého z nás i v této knize naprostým překvapením.

Otec zanedlouho zemřel a na mne zbyla nepříjemná povinnost likvidovat jeho pozůstalost. Mnohé materiály z jeho archivu zůstaly u otcovy druhé manželky, velkou část archivu získala bohnická psychiatrická léčebna, některé obrazy visí u mne doma. Jak ale šel čas, přicházely problémy a starosti a i má poměrně náročná práce.

V listopadu 2009 mi Dan Segal poslal výtisk tátovy knihy. Ač nemohu s mnoha tátovými závěry souhlasit ani teď, kniha je pro mne fantastickým připomenutím tátovy erudice nejen jako

lékaře, ale i citlivého pedagogického psychologa. Mnohé jeho postřehy lze jistě řešit jednoduššími cestami než hlubokou sondou do nevědomí.

Druhé vydání s poněkud upraveným názvem vychází zase v ten pravý čas, znovu připomene naši historii v celém jejím rozsahu a poskytne současným odborníkům, ale i laické veřejnosti dostatek podnětů, aby tátovo celoživotní dílo nepřišlo navíc shodou okolností a hlavně díky lidské malosti, přízemnosti a neschopnosti se dívat na spoustu věcí objektivně. V době, kdy se život kolem nás řídí neskutečnou rychlostí možná do zapomnění a slovo dezinformace se stalo nejvíce skloňovanou frází, aniž někdo vůbec ví, jak je definovat, je opětovná publikace věčného pohledu na lidské nevědomí jen malou kapkou v moři.

Byl bych rád, kdyby v průběhu času tato kapka přerostla v Golský proud.

Erna Segalová a Milan Hausner

Já sám tímto překladem splácím část svého dluhu, který k tátovi mám.

Oceňuji paní kolegyni Janu Hrdličkovou za úžasnou práci s mým poněkud chaotickým způsobem řazení myšlenek, který nevědomě plodí celou řadu lapsů, jež může odchytit jen trpělivý redaktor. Díky tomu se tato kniha dá docela dobře číst.

Jsem vděčný svým sestřám Zdeně Křížové a Mirce Kazdové i oběma tátovým manželkám Zdence i Ivaně za neocenitelnou pomoc, bez které bych si jen stěží vybavil celou řadu událostí, historek a dalších povedených tátových kousků, na které snad jednou také literárně dojde.

Děkuji samozřejmě všem recenzentům, oponentům a českému nakladateli za možnost vůbec tuto knihu jako reminiscenci naší minulosti nyní vydat.

A na závěr mi nezbývá než vyjádřit radost z dokumentárního filmu, který připravují řečtí filmaři a který bude mít premiéru v lednu 2026. Konečně se tátovo dílo dočkalo náležitého ocenění.

Milan Hausner ml.